

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **nezl. T. A.**, nar. X, zast. zákonnou zástupkyní M. T., nar. X, t.č. na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8. 2009, čj. OAM-457/VL-01-K01-2009, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **V řízení se p o k r a č u j e .**
- II. **Žaloba se z a m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zákonná zástupkyně nezletilého žalobce se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla jejímu synovi udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce zkrácen na svých právech. Pochybení žalovaného spatřuje v porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/ 2004 Sb., správní řád, v platném znění. Vytýká žalovanému, že se dostatečně nezabýval situací v Mongolsku, podmínkami

novorozenců, lékařskou péčí apod., když zejména zdravotní péče o novorozence je v Mongolsku nedostatečná, což matka nezletilého žalobce ví z vlastní zkušenosti. Žalovaný rovněž nesprávně zhodnotil ohrožení, kterému je vystaveno dítě narozené mimo území Mongolska a které je v cizině žadatelem o mezinárodní ochranu. Namítá nedostatečné zjištění stavu věci a to, že úvahy žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování. V důvodech skutkových odkázala na žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál vztahující se k jeho žádosti. Ze všech těchto důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a použité informace o zemi původu. Rovněž odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul, že matkou uváděné důvody žádosti a to, že na rozdíl od Mongolska žije žalobce v České republice (dále jen ČR) ve zdravém a čistém ovzduší a má dobrou a kvalitní výživu, když v Mongolsku by z nedostatku pracovních příležitostí nemohla tyto potřeby pro svého syna zajistit, nejsou relevantními důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dle názoru žalovaného nebylo podanou žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Usnesením nadepsaného soudu ze dne 16.6. 2010, č.j. 32 Az 20/2009-38 bylo řízení v projednávané věci přerušeno dle § 48 odst. 2 písm. f) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu vyčkání na rozhodnutí o žalobách ve věcech mezinárodní ochrany zákonných zástupců žalobce, které bylo vedeno u Krajského soudu v Ostravě. Z úřední činnosti je soudu známo, že Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13.7. 2010, č.j. 60 Az 52/2008 zamítl žalobu ve věci otce žalobce, pana T. Y., nar. X. Dále je soudu známo, že zákonná zástupkyně žalobce požádala o delegaci z důvodu vhodnosti ke Krajskému soudu v Hradci Králové (jako důvod uvedla svůj současný pobyt v Pobytovém středisku MV ČR v Kostelci nad Orlicí, kde spolu s ní pobývá i nezl. žalobce). Krajský soud v Hradci Králové svým rozsudkem ze dne 8.9. 2010, č.j. 28 Az 34/2010-84 zamítl žalobu ve věci matky žalobce. Tím odpadla překážka, která byla důvodem přerušení řízení a soud ve smyslu ustanovení § 48 odst. 4 s. ř. s. v řízení pokračuje.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu zákonné zástupkyně žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu zákonná zástupkyně žalobce nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Zákonná zástupkyně žalobce podala dne 21.7. 2009 jeho jménem žádost o

udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž odkázala na totožnost s důvody rodičů žalobce, rovněž žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, chce aby zde byl syn s nimi. Dále sdělila, že žalobce se narodil na území ČR, je o jeden měsíc předčasně narozený. V porodnici jí řekli, že je slabý, u dětského lékaře zatím nebyla. V případě návratu do Mongolska by na něho mělo vliv tamní špatné životní prostředí, vrátit se tam ani nechtějí, neboť jsou tam špatné podmínky a nedostatek dětské výživy, která je navíc nekvalitní. Přeje si, aby zde syn zdravě rostl a získal vzdělání. V průběhu pohovoru provedeného téhož dne zopakovala, že důvodem žádosti jejího syna o udělení mezinárodní ochrany je jeho narození na území ČR a přání, aby zde vyrůstal ve zdravém prostředí a ovzduší a s dostatkem dobré výživy. Vyslovila obavu, že v případě návratu do Mongolska by žalobce tyto podmínky neměl. V Mongolsku je nedostatek kvalitní kojenecké a dětské výživy vůbec, nemohla by mu ji zajistit i z důvodů finančních (vysoké ceny) pro nedostatek pracovních příležitostí. Navíc se obává, že její předčasně narozený syn by tam kvůli znečištěnému životnímu prostředí měl potíže s dýcháním.

Žalovaný si k posouzení zdravotního stavu žalobce se souhlasem jeho zákonné zástupkyně vyžádal výpis z jeho zdravotní dokumentace. V lékařské zprávě ze dne 27.8.2009 se uvádí, že žalobce se narodil předčasně ve 36. týdnu, jeho zdravotní stav po porodu byl hodnocen jako mírně nezralý. Při kontrole u lékařky dne 23.7. 2009 byl nezř. žalobce hodnocen jako dobře prospívající, bez připomínek k jeho zdravotnímu stavu.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci v Mongolsku. Vycházel zejména ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2008 (ze dne 25.2. 2009, Zprávy Světové zdravotnické organizace (WHO) o Mongolsku, 2007, Informace MZV ČR, č.j. 122 588/2007 – LP ze dne 18.7. 2007 a aktuálních informací o Mongolsku z databáze ČTK.

Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za

pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Soud prostudoval správní spis, zprávy o zemi původu žalobce konfrontoval s výpověďmi zákonné zástupkyně žalobce, s odůvodněním napadeného rozhodnutí a žalobními námitkami, přičemž dospěl k závěru, že předchozí správní řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že nezletilý žalobce, který se narodil na území ČR nebyl a nemohl být v Mongolsku pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu), či se důvodně obávat pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pohnutky a vyslovené obavy zákonné zástupkyně žalobce, které uvedla jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro svého syna, a to obavy z nedostatečné výživy v Mongolsku, života ve špatném životním prostředí a v ekonomické nouzi tak nelze relevantně podřadit pod žádný ze zákonem striktně vymezených důvodů pro udělení azylu. Pro úplnost soud dodává, že v případě rodičů nezl. žalobce byly jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany zamítnuté jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu a jejich žaloby proti těmto rozhodnutím byly Krajskými soudy v Ostravě a Hradci Králové zamítnuty. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze obcházet instituty obsažené v zákoně č. 325/1996 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jichž měla možnost zákonná zástupkyně žalobce využít. Soud tak dospěl k závěru, že postupem správního orgánu ve správním řízení nedošlo k porušení procesních práv žalobce. S učiněnými závěry žalovaného a odůvodněním napadeného rozhodnutí se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení

mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu). Jak vyplynulo ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný správní orgán se zabýval sociální a rodinnou situací žalobce, přihlédl i k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu. Soud konstatuje, že udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud dospěl k závěru, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu žalobci měl dostatek informací a podkladů a při svém rozhodování nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, zda žalobce splňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

V odůvodnění části rozhodnutí zabývající se doplňkovou ochranou žalovaný vycházel jak z informací od zákonné zástupkyně žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, přičemž neshledal podmínky pro její udělení. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu hrozilo bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. V Mongolsku v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Podle Informace MZV ČR, č.j. 122/588/2007 ze dne 18.7. 2007 nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl v případě návratu do Mongolska postih ze strany státních orgánů. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, neshledal ani vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 23. září 2010

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně